२०६७ सालको मदन पुरस्कारद्वारा सम्मानित श्री झमक घिमिरेको उद्गार (उहाँको पादाक्षरमा)

अध्यक्षज्यू
प्रमुख अतिथीज्यू
तथा मदन पुरस्कार गुठी परिवारका सम्पूर्ण सदस्यज्यूहरू
यहाँ उपस्थित साहित्य, कला, संस्कृतिका साधक, उपासक
अनि त्यसका प्रेमी सम्पूर्ण महानुभावहरूमा
मेरो हार्दिक अभिवादन।

म आज सार्है प्रफुल्लित भएको आभास गरिरहेकी छु। किनभने यहाँ फूलको आँखाले संसारलाई हेर्ने कवि जन र मनहरू देखेकी छु र भेटेकी छु। सबैलाई जीवनलाई जीवन जस्तै बाँचेर हेर्नुहोस् कति सुन्दर लाग्छ जीवन यही भन्छु। मसँगै जगदम्बाश्री पुरस्कारबाट सम्मानित हुनु हुने कवि तथा गीतकार दुर्गालाल श्रेष्ठ पनि भन्नुहुन्छ- "फूलको आँखामा फूलै संसार---!" क्या बात छ त्यो फूलको आँखा हुनेहरूलाई, म कवि तथा गीतकार दुर्गालाल श्रेष्ठज्यूप्रति पनि हार्दिक बधाई अर्पण गर्छु यही शब्दबाट पुरस्कारका दीर्घजीवनको कामना गर्दछु।

यो सुखद [illegible] संयोग पनि हुन गएको छ अघिल्लो पुस्ता र पछिल्लो पुस्ताको आत्मिय मिलनको संयोग। मैले आफू सानो हुँदा अग्रजहरूलाई पढ्ने गरेकी थिएँ। वहाँहरूको काम देखेर छक्क पर्थें मनभरी श्रद्धाभाव राखिराखेर आइरहें पो। अग्रज [illegible] जे जतिलाई पढें ती सबैको चिन्तनले मलाई धेरै बहुत प्रभावित गरेको ती सबै स्रष्टाप्रति म सम्मान प्रकट गर्दछु। तीनैको लहरमा आफ्नो नाम पनि उभिंदा आल्हादित भएकी छु। यो आल्हाद र प्रसन्नता पनि यो साहित्यको सरोवरमा मिसिएर जाने छ। हो साहित्य भनेको जीवनसँग गाँसिएर जाने कुरा पनि रहेछ, जगत कल्पनाहरूको खुपी मात्र साहित्य हुन सक्दैन पो त जीवन भोगेर नै त्यसको अनुभूतिबाट जन्मिने कुरा होरहेछ।

जीवनलाई कति कौडाले घोच्छ, कति आसिनाले चुट्छ, कतै करोले [illegible] बिझाउँछ आएर [illegible] कहाँ लागेको छ र?! यही खुशीको दाबी भन्दा सुन्दर फूल हो जीवन। यही जीवन-

को एउटा दर्शन यो जीवन काँडा कि फूल? म यहाँ धेरै आफ्नो विगत बारेमा नलाउन आवश्यक छ भन्ने ठान्छु। किनभने कस्तो थियो विगत! त्यसलाई उघार्न तपाईंसँग राखिदिएँ जीवन काँडा कि फूल। यसप्रकार जीवनका किसिम किसिम उघारिदिएँ। हाम्रा समाजका नग्न सत्य खोलिदिएँ। मान्छेलाई जीवन बाँच्दा घाउ चोट लाग्छ, दर्द पीडा हुन्छ। यसैले म बाँच्दा पनि रोएँ होला, अरुका पनि रोएँ होला पटक पटक रोकिएका बेला मलाई भावनात्मक उपमा उर्जा भर्ने काम मित्र देवीबहादुर श्रेष्ठले गरे। अनि जीवनको एउटा पाटो बेंसी जीनाले जो साहित्य लेख्न जान्दिनन् तर जीवनको सुन्दर साहित्यको सिर्जना अनवरत गर्दै, त्यसले नसघाइदिएको भए त्यो कृति अपूर्ण हुन्थ्यो। अनि यसको कोठाबाट [illegible] जीतलाई पनि सलाम।

अब म आतिकत साहित्य सिर्जनाको कुरा पनि गर्न चाहन्छु हुन त यहाँ धेरै नयाँ पनि क्षेत्रका विद्वान, साधक, द्रष्टा र स्रष्टा हुनुहुन्छ, धेरै नयाँ त मेरा अग्रज हुनुहुन्छ यहाँहरू सबैलाई म प्रणाम गर्छु। तर पनि हाम्रो सिर्जना मान्छेको लागि, जीवनको लागि हो बाँच्न र ब्याउँनको लागि हुनुपर्छ भन्न निराशा र कुण्ठाभित्र बाँचेका मान्छेहरूलाई जगाउन हुनुपर्छ। अतीतको पुरानो हिजोका इतिहासप्रति सम्मान गर्ने कुरा आफ्नो ठाउँमा छ। तर आजको इतिहास पनि भोलिका दिनमा खोजिने छ। त्यो इतिहास हारेको र कुहेको नहोस्।

अहिले नयाँयुग र नवचेतना भनेको हामी धेरै सुन्छौं वास्तवमा त्यो नवयुग र नवचेतना भनेको के हो? जबसम्म मान्छेको दिमागमा पुराना, थोत्रा कुराले जरा गाडिरहन्छ तबसम्म नवयुगका नवचेतनाका कुरा गर्नु निरर्थक हुने छ। त्यसैले हामी नवयुगका पक्षधरहरूले युगको यो दायित्वलाई पूरा गरौं र नवचेतनाको बीउ उम्रने वातावरण सिर्जना गर्नु आवश्यक छ। यहाँ विवादहरू धेरै होलान् यसमध्ये एउटा विवाद विचार ठूलो कि कला? कोही भन्छन् विचार ठूलो र कोही भन्छन् कला ठूलो तर हामी यो दुवैलाई साथै राखेर भन्छौं दुवै कुरा महान् हुन्। दुवैको उचित संयोजन बिना आजको साहित्य, कला संस्कृति विकास हुन सक्दैन यो कुरा आधिकारिक हुन्छ। केवल त हामीले सबैले [illegible] जीवनको लागि लेखौं

मानव कल्याणका लागि लेखौं।

हुन त भत्किने पुराना खैरनगाहरु भत्किंदैनन् यो भत्किएको ठाउँमा नव निर्माण पनि हुँदै गरेको छ। यो प्रकृया साहित्य, कला संस्कृतिको क्षेत्रमा पनि चलिरहेको छ, यही निर्माण र विघटनको युगमा छौं हामी। हो, एकातिर भत्काउनु छ अर्कोतिरबाट निर्माण गर्दै जानु छ। हामी विचारमा नयाँपन खोज्दैछौं, शब्दमा कलाको रङ्ग खोज्दैछौं, साहित्यमा नयाँ जीवनको प्रयोग खोज्दैछौं, संस्कृतिमा पनि नयाँ रूप खोज्दैछौं त्यसैले हामीले आफू बाँचेको युगलाई न्याय गर्नुपर्छ, मलाई लाग्छ युगले तपाईं, मसँग र सबैसँग मागेको भूमिका पनि यही हो। जसलाई हामी सबैले पूरा गर्नुपर्छ। यहाँ सम्मानित भैरहँदा मलाई लागिरहेको छ मैले धेरै अग्ला पहाडहरू चढ्नु छ, नाङ्ला-हरू पनि तर्नुछ। धुर्त अप्ठ्याराहरू छन्, गल्ती र खाडलहरू पनि छन्। तर यो चुनौतीलाई सहजै स्वीकार्दै र युगले दिएको जिम्मेवारीलाई इमान्दारीतापूर्वक बहन गर्ने प्रयत्न गर्नेछु।

अन्त्यमा जीवन काँडा कि फूलको जीवन भावना विचार शब्दसँग जोडिएका सबै पाठक/पाठकहरूलाई सलाम र प्रत्यक्ष/परोक्ष रूपमा जोडिएका तर मसँग जोडिएका मान्छेहरूलाई पनि प्रणाम। यहाँ सम्झिनै पर्ने मेरो पहिलो प्रकाशन गर्न सहयोग गर्ने चिरञ्जीवी दिलीप तिरोला, भाइ निर्मल गरेर सम्पादन गरिदिनु भई आफ्नो समालोचकीय दृष्टि सहित भूमिका लेखिदिनु हुने समालोचक डा. गोविन्दराज भट्टराई, भावुक कृती केलाइदिने अर्का समालोचक डा. कुमार कोइरालाा सुन्दर आवरणमा सजाउने नाम पनि सुन्दर वालेत र मेरा शिक्षणात्मक अप्ठ्यारा, निजि जीवनका अप्ठ्याराहरू सहजता प्रदान गर्ने अमक घिमिरे साहित्य कला प्रतिष्ठानका अध्यक्ष गोपाल सर र अन्य सदस्यहरू प्रति हार्दिक आभार प्रकट गर्दै, कृति पुरस्कृत भएकोमा प्रसन्न हुँदै खुट्टाको तर्फबाट यो वाक्य बन्द गर्दछु।

धन्यवाद।

अमक घिमिरे